Elle Cosimanová

Finlay na zabití

Host

Bláznivá komedie o tom,
že opravdový zločin je o poznání
komplikovanější než na papíře

Elle Cosimanová

Finlay na zabití

Přeložila
Jitka Jeníková

Elle Cosimanová

Finlay na zabití

Brno 2022

Finlay Donovan Is Killing It
Copyright © 2021 by Elle Cosimano
All rights reserved
Published by arrangement with Rights People, London
Translation © Jitka Jeníková, 2022
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-1317-8 (PDF)
ISBN 978-80-275-1318-5 (ePUB)
ISBN 978-80-275-1319-2 (MobiPocket)

Pro Ashley a Megan,
protože s každou z vás
bych kdykoliv pohřbila mrtvolu

První kapitola

Je všeobecně známo, že většina matek je v podstatě kterékoliv ráno připravená v osm třicet někoho zabít. Ono konkrétní úterní ráno, osmého října, jsem byla připravená zabíjet už v sedm čtyřicet pět. Pokud jste nikdy nemuseli zápasit s dvouleťákem olepeným javorovým sirupem, abyste na něj narvali plenu, zatímco se vaše čtyřleťačka rozhodla před odchodem do školky ostříhat, zároveň jste se přitom nesnažili zjistit, kde je hlídačka, která už tady dávno měla být, a nelovili z přetékající konvice lógr, protože jste v mlze z nevyspání zapomněli dát do kávovaru filtr, dovolte mi, abych vám to zopakovala.

Byla jsem připravená někoho zabít. A bylo mi vcelku jedno koho.

Měla jsem zpoždění.

Moje agentka už seděla ve vlaku z Grand Central na Union Station, kde jsem se s ní měla sejít na brunch zarezervovaný v restauraci, kterou jsem si nemohla dovolit, abychom probraly, jak moc už jsem přetáhla termín odevzdání knihy, na níž jsem sice začala třikrát pracovat, ale kterou nejspíš nikdy nedokončím, protože... Kristepane, rozhlédněte se kolem. Proto.

Můj dvoupatrový dům v koloniálním stylu v South Ridingu stál dostatečně blízko městu, aby mi ve chvíli, kdy jsme se domlouvaly, přišla desátá hodina rozumná. Do New Yorku to bylo tak akorát daleko, aby to jinak docela soudné lidi přimělo koupit si nafukovacího panáka v životní velikosti, a tudíž mohli používat vyhrazený pruh pro minimálně dva cestující, aniž by jim hrozila pokuta nebo riziko, že je někdo z těch, kdo ještě neprodal duši a nekoupil si vlastní nafukovačku, z vedlejšího auta odpráskne.

Nechápejte mě špatně. South Riding jsem měla ráda — před rozvodem. V době, než jsem zjistila, že můj manžel spí s naší makléřkou, která navíc zasedala ve výboru společenství vlastníků. Řekla bych, že takhle to nemysleli, když nám vykládali, že naše předměstská mekka má „maloměstského" ducha. Brožurka obsahovala fotky šťastných rodin objímajících se na verandách před domy. Čtvrť popisovali slovy jako idylická a klidná, protože na lesklých stránkách časopisů realitních společností není vidět dovnitř do domů. Nikdo tak nemůže zahlédnout vytočenou mámu, polonahé batole ani vlasy a krev a kafe na zemi.

„Mami, sprav to!" Delia si v kuchyni třela kousek vlhkého strniště v místě, kde se škrábla nůžkami. Po čele jí stékal tenký čůrek krve a já jí ho setřela starou plínou dřív, než jí stihl natéct do oka.

„To nejde spravit, zlatíčko. Po školce zajdeme k holičce." Přitiskla jsem jí plenu na plešatý ostrůvek a držela ji tam, dokud krvácení nepřestalo. Pak jsem vlezla pod stůl, mobil jsem si u ucha přidržovala ramenem, sbírala popadané prameny vlasů a počítala vyzvánění.

„Takhle do školky nemůžu. Všichni se mi budou smát!" Slzy a nudle cákaly Delii do všech stran. Zachary si otíral

teplé vafle do vlasů a zíral na ni z jídelní židličky. „Taťka by to uměl spravit."

Praštila jsem se hlavou o stůl a dvouleťák se rozkvílel. S hrstí dceřiných jemných kudrn jsem se toporně vydrápala na nohy. Zbytek ostříhaných vlasů se mi přilepil na sirup rozpatlaný na kolenou. Polkla jsem nadávku, kterou by v případě, že bych ji vyslovila, můj dvouletý syn bezpochyby ještě týdny vykřikoval z nákupního vozíku v obchodě, a hodila porcovací nůžky obalené Deliinými vlasy do dřezu.

Po čtyřicátém sedmém zazvonění spadl hovor do hlasové schránky.

„Ahoj, Veroniko? Tady Finlay. Doufám, že je všechno v pořádku," zavrkala jsem pro případ, že by měla smrtelnou dopravní nehodu nebo v noci uhořela ve vlastním domě. Nikdy nechcete být za hajzla, který nechává vzkazy, v nichž někomu vyhrožujete vraždou, protože se dotyčný zpozdil, jen abyste pak zjistili, že už to má fakt za sebou. „Čekala jsem tě v půl osmé, abych mohla na schůzku do města. Nezapomnělas na mě?" Veselý tón na konci věty naznačoval, že je to v pořádku. Že my jsme v pořádku. Ale v pořádku to tedy nebylo. Já jsem nebyla v pořádku. „Jestli si tu zprávu poslechneš, zavolej mi. Prosím," dodala jsem, než jsem hovor ukončila. Děti mě totiž sledovaly a my přece vždycky pěkně prosíme a děkujeme. Zavěsila jsem, vytočila svého ex a znovu si přitiskla mobil k uchu, zatímco jsem si z rukou smývala veškeré naděje na to, že se mi dnešek podaří nějak zachránit.

„Přijde Vero?" chtěla vědět Delia, šťourala se ve výsledku svého snažení a mračila se na červené lepkavé prsty.

„Netuším." Vero by si nejspíš posadila Delii na klín a ten průšvih upravila do nějakého trendy účesu. Nebo ho zamaskovala složitým francouzským copem. Věděla jsem, že

kdybych se o něco podobného pokusila já, jenom bych to celé ještě zhoršila.

„A nemůžeš zavolat tetě Amy?“

„Nemáš žádnou tetu Amy.“

„Ale jo, mám. Byla to ségra Theresy na vysoký. Může mi spravit vlasy. Studovala kometologii.“

„Myslíš kosmetologii. A ne, to, že patřila do stejného dívčího spolku jako Theresa, z ní nedělá tetu Amy.“

„Voláš tátovi?“

„Ano.“

„Táta věci spravovat umí.“

Zmohla jsem se na kožený úsměv. Steven taky uměl věci ničit. Třeba sny nebo manželské sliby. To jsem ale neřekla. Místo toho jsem zatnula zuby, protože dětská psycholožka říkala, že není zdravé spílat před dětmi bývalému partnerovi. A selský rozum napovídal, že byste to neměli dělat, když ho chcete poté, co vám zvedne telefon, požádat, aby se o děti postaral.

„Používá lepidlovou pásku,“ pokračovala Delia a pronásledovala mě po kuchyni, zatímco jsem seškrabovala zbytky snídaně spolu s troskami svého duševního zdraví do koše a odnášela talíře do dřezu.

„Myslíš lepicí pásku, kobercovku. Vlasy kobercovkou nespravíme, zlatíčko.“

„Taťka by to zvládl.“

„Počkej, Delie.“ Umlčela jsem ji, když to ex konečně zvedl. „Stevene?“ Zněl otráveně ještě dřív, než mi popřál dobré ráno. Když o tom teď tak přemýšlím, mám takový pocit, že mi vlastně dobré ráno ani nepopřál. „Potřebuju pomoct. Vero dneska ráno nedorazila a já se mám ve městě sejít se Sylvií a už teď jdu pozdě. Potřebuju ti na pár hodin nechat Zacha.“ Syn mi

z jídelní židličky posílal zářivé ulepené úsměvy, zatímco já se snažila vlhkým hadrem vyčistit lepkavý flek na jediných slušných kalhotách, které jsem měla. Pracuju v pyžamu. „A možná ho budeš muset vykoupat."

„No jo," Steven pomalu protahoval slova. „Pokud jde o Vero..."

Přestala jsem s drhnutím a hodila plínu do otevřené přebalovací tašky, která mi ležela u nohou. Ten tón jsem znala. Byl to stejný tón, kterým mi oznámil, že se s Theresou zasnoubili. Byl to taky ten samý tón, který použil, když mi o měsíc později sděloval, že se Theresiny makléřské kontakty postaraly, aby se jeho zahradnická firma odlepila od země, takže se teď topí v penězích a, mimochodem, mluvil s právníkem a požádá o střídavou péči. „Chtěl jsem ti včera zavolat, ale měli jsme s Theresou lístky na zápas a ten den utekl ani nevím jak."

„Ne." Sevřela jsem okraj kuchyňské linky. *Ne, ne, ne.*

„Pracuješ z domova, Finn. Nepotřebuješ pro Zacha chůvu na plný úvazek —"

„Nedělej to, Stevene." Stiskla jsem si prsty kořen nosu, abych potlačila sílící bolest hlavy. Do toho mě Delia tahala za nohavici a hulákala cosi o lepicí pásce.

„Tak jsem ji propustil," oznámil mi.

Hajzl.

„Nemůžu si dovolit tě pořád dotovat —"

„Dotovat? Jsem matka tvých dětí! Říká se tomu alimenty."

„Máš zpoždění se splátkami na minivan —"

„Jenom než dostanu zálohu na knížku."

„Finn." Pokaždé, když vyslovil mé jméno, znělo to jako nadávka.

„Stevene."

„Možná je načase zvážit, že by sis našla opravdovou práci."

„Jako že bych nabízela sousedům hydroosev?" Jo, přesně to jsem řekla. „Tohle je opravdová práce, Stevene."

„Psaní braku není skutečná práce."

„Jsou to napínavé romantické romány! A už jsem dostala polovinu honoráře. Mám smlouvu! Nemůžu do toho jen tak hodit vidle. Musela bych vrátit peníze." A pak, protože jsem byla obzvlášť nabroušená, jsem dodala: „Pokud mi teda nechceš zadotovat i tohle?"

Cosi zamumlal a já si klekla, abych setřela loužičku kafe. Úplně jsem Stevena viděla, jak si u jejich vycíděného kuchyňského stolu v jejím dokonalém módním městském domě s hrnkem kávy z frenchpressu rve poslední zbytky vlasů.

„Tři měsíce." Znělo to, že má zhruba stejně tolik trpělivosti jako vlasů na temeni. To jsem si ale nechala pro sebe, protože víc než drtit jeho mužské ego jsem potřebovala, aby pohlídal Zacha. „Máš tři měsíce zpoždění s hypotékou, Finn."

„Myslíš s nájmem. Nájmem, který ale platím tobě. Dej mi pokoj, Stevene."

„A společenství vlastníků uplatní na dům zadržovací právo, jestli nezaplatíš účet za poplatky, který ti poslali v červnu."

„A jak tohle můžeš vědět?" zeptala jsem se, i když jsem dopředu znala odpověď. Šukal naši makléřku a jeho nejlepší kámoš byl náš hypoteční poradce. Takhle to mohl vědět.

„Myslím, že by děti měly žít se mnou a s Theresou. Nastálo."

Málem mi upadl mobil. Nechala jsem balík kuchyňských utěrek utěrkami a vyrazila z kuchyně. „V žádném případě!"

šeptala jsem ostře. „Neexistuje, že bych nechala svoje děti žít s tou ženskou."

„Tantiémy ti vydělají s bídou na jídlo."

„Možná bych měla čas tu knihu dopsat, kdybys mi nevyhodil chůvu!"

„Je ti dvaatřicet, Finn —"

„To teda není." Bylo mi třicet jedna. Steven jenom záviděl, protože jsem byla o tři roky mladší než on.

„Nemůžeš celý život strávit zavřená doma vymýšlením příběhů. Ve skutečném životě máme účty a skutečné problémy, se kterými se musíš vypořádat."

„Ty parchante," ucedila jsem tiše. Protože pravda bolela. A největší a nejbolestivější pravdou byl právě Steven.

„Hele," začal, „snažím se nechovat jako prevít. Poprosil jsem Guye, aby do konce roku počkal, aby ti dal čas něco si najít." Guy. Jeho kámoš z vysokoškolského bratrstva a nynější rozvodový právník. Z Guye, který exceloval především v pití piva a stojkách na sudu a který mi na vysoký kompletně zblil zadní sedačky v autě, se stal právník, co hraje o sobotách golf s panem soudcem a připravil mě o víkendy s dětmi. Jako bonus Guy přemluvil soudce, aby mi sebral polovinu zálohy na poslední knihu a dal ji Therese jako kompenzaci za škodu, kterou jsem způsobila na jejím autě.

No jo, tak dobře.

Uznávám, že opít se a nacpat kouli z Deliiny modelíny do výfuku Theresina bavoráku nebyl zrovna nejlepší způsob, jak se vyrovnat se zprávou o jejich zasnoubení. Ale nechat ji odejít s polovinou mé zálohy a s mým manželem mi přišlo jako sypání soli do rány.

Z prázdné jídelny jsem pozorovala Delii, jak si zbytky vlasů namotává na červený lepkavý prst. Zach kvílel a vzpínal

se v židličce. Jestli se mi do čtvrt roku nepodaří něco vydělat, najde Guy způsob, jak mi vzít děti, a Theresa dostane i je.

„Jdu pozdě. Teď se o tom s tebou nebudu bavit. Můžu ti teda přivézt Zacha, nebo ne?“ *Nebudu brečet, nebudu —*

„No jo,“ přitakal unaveně. Steven neznal skutečný význam slova únava. On si dal kafe a každou noc si dopřál osm ničím nerušených hodin spánku. „Finn, je mi to lí—“

Zavěsila jsem. Nebylo to tak uspokojivé jako kopanec kolenem do koulí, a ano, bylo to nejspíš dětinské a klišovité, ale malá část mého já se poté, co jsem mu práskla telefonem, cítila líp. Ta malinkatá část (pokud taková vůbec existovala), která nebyla ulepená od sirupu a nešla pozdě.

No nic. Pořád jsem nebyla v pořádku. Nic nebylo v pořádku.

Ucítila jsem další zatahání za kalhoty. Delia se na mě dívala se slzami v očích, krví slepené vlasy jí jako hřebíky trčely do všech stran.

Zhluboka jsem vydechla. „Kobercovka. Já vím.“

Když jsem otevřela boční dveře do garáže, ovanul mě zatuchlý podzimní vzduch. Zmáčkla jsem vypínač, ale rozlehlá místnost působila pořád ponuře a depresivně. Kromě olejového fleku po Stevenově pickupu F-150 na betonové podlaze a mého zaprášeného Dodge Caravan byla úplně prázdná. Na špinavé zadní okno auta někdo nakreslil penis a Delia mi ho nedovolila smazat, protože podle ní vypadal jako kytka, a mně to celé připadalo jako metafora mého života. V zadní části garáže stál ponk a na zdi za ním obrovská deska na nářadí. Jenže tam žádné nářadí nebylo. Akorát moje tuctová růžová zahradnická lopatka za deset dolarů ze supermarketu — jedna z mála věcí, které si Steven neodnesl, když garáž vyklízel. Tvrdil, že všechno ostatní patří jeho zahradnické

firmě. Prohrabala jsem se harampádím na ponku, a kromě rozsypaných šroubků, zlomeného kladiva a poloprázdné láhve čističe na čalounění jsem objevila i stříbrnou kobercovku. Byla skoro stejně olepená a chlupatá jako moje děti. Odnesla jsem ji dovnitř.

Smutné slzavé oči byly ty tam. Delia se dívala na lepicí pásku s důvěrou dívky, kterou měl nejdůležitější muž jejího života teprve zklamat.

„Vážně mám?“ zeptala jsem se s několika prameny jejích slámových vlasů v hrsti.

Přikývla. Vzala jsem z věšáku na chodbě pletenou čepici a vrátila se do kuchyně. Zach nás pozoroval. Na hlavě měl přilepený kus vafle, ublemcané prsty plácal k sobě a zase je odtrhával a s vykulenýma očima vypadal skoro mysticky. Vsadila bych se, že zrovna usilovně tlačil.

Paráda. Steven si ho může přebalit.

Nůžky skončily někde pod hromadou špinavého nádobí od snídaně, a tak jsem z bloku na lince vytáhla nůž. Pruh stříbrné pásky se s hlasitým zaskřípěním oddělil od zbytku role. Připlácla jsem Delii ušmiknuté vlasy k hlavě a z kobercovky jsem vyrobila hnusnou stříbrnou korunu, která je (víceméně) držela na místě. Nůž byl úplně tupý, takže jsem měla co dělat, abych s ním pásku vůbec přepižlala.

Proboha.

Narazila jsem jí na hlavu pletenou čepici, stáhla ji dostatečně nízko, aby zamaskovala důkazy, a nuceně se usmála. Delia se na mě zazubila a maličkými prsty si odhrnula z očí chomáč frankensteinovské kštice.

„Spokojená?“ zeptala jsem se a snažila se netvářit moc zděšeně, abych nepřitáhla její pozornost k chuchvalci vlasů, který vyklouzl zpod pásky a teď jí ležel na rameni.

Přikývla.

Strčila jsem nůž a kobercovku spolu s mobilním telefonem do přebalovací tašky a vytáhla Zacha z dětské židličky, přičemž jsem ho zvedla dost vysoko, abych zavětřila obsah nadité plíny. Potěšená tím zjištěním jsem si ho hodila na bok a zabouchla za námi dveře.

Je to v pořádku, říkala jsem si, když jsem mačkala dálkové ovládání na zdi vedle garážových vrat. Motor naskočil a vrata se se strašlivým skřípěním, které spolehlivě přehlušilo i dětské brebentění, začala zvedat. Podlahu garáže zalilo podzimně šedivé sluneční světlo. Naložila jsem nás všechny do minivanu a Zachovu napěchovanou plínu opatrně usadila do sedačky. Nebylo to tak uspokojivé jako nakopnout bývalého mezi nohy, ale na víc než na ulepené batole s pokaděnou plínou jsem se dneska prostě nezmohla.

„Kam jede Zach?“ vyptávala se Delia, když jsem nastartovala a začala couvat z garáže.

„Zach jede k tátovi domů. Ty do školky. A maminka...“ Zmáčkla jsem tlačítko ovládání vrat na sluneční cloně a čekala, až se zavřou. Nic se nedělo.

Zatáhla jsem ruční brzdu a vyklonila se, abych zjistila, v čem je problém. Světýlko na motoru nesvítilo. Nesvítila ani světla na verandě a tma byla i v Deliině pokojíku, přestože pravidelně zapomínala zhasnout. Vytáhla jsem z přebalovací tašky mobil a podívala se, kolikátého je.

Kruci. Účet za elektřinu byl už třicet dní po splatnosti.

Ztěžka jsem si položila hlavu na volant. Budu muset Stevena požádat, aby za mě elektřinu zaplatil. A on bude muset zavolat do elektrárenské společnosti a uprosit je, aby nás připojili — zase. Budu ho muset požádat, aby přišel a gará-

žová vrata ručně zavřel. A Guy se to nejspíš všechno dozví, ještě než se vrátím domů.

„Kam jedeš ty, mami?“ vyzvídala Delia.

Zvedla jsem hlavu a zadívala se na pitomou růžovou lopatku v držáku na nářadí. Na potemnělé okno pracovny, do níž jsem už týdny nevkročila. Na plevel, jímž zarůstal chodník před domem. Na hromadu účtů, které pošťák nechával přede dveřmi, protože se už nevešly do schránky. Zařadila jsem zpátečku, a když jsem začala pomalu couvat po příjezdové cestě od domu a ve zpětném zrcátku viděla usoplené ulepené cherubínské tvářičky svých dětí, sevřelo se mi srdce strachem, že by mě o ně mohli Steven s Theresou připravit. „Maminka pojede zkusit vydělat nějaké penízky.“

Druhá kapitola

K bistru Panera ve Vienně jsem se dovlekla až v deset třicet šest. Na snídani bylo pozdě a na obědovou špičku moc brzy, ale stejně jsem nemohla najít místo na zaparkování. Když jsem předtím zavolala Sylvii a vysvětlila jí, že nestihnu zarezervovat stůl na brunch v luxusní restauraci, kterou vybrala, řekla mi, ať tedy vymyslím něco jiného poblíž stanice metra, kde otvírají brzy a kde nebudeme potřebovat rezervaci. Byla jsem totálně vyčerpaná, cítila jsem se provinile, poskakovala jsem v zácpě na dálnici a Panera byla první podnik, který mi slina přinesla na jazyk. A Sylvia zavěsila dřív, než jsem to mohla odvolat.

Parkoviště před Panerou bylo nacpané nablýskanými audinami, bavoráky a mercedesy. Co to bylo za lidi? A proč nepracují v kancelářích? A když už jsme u toho, proč v kanceláři nedělám já?

Zajela jsem s minivanem na vedlejší parkoviště před čistírnou a pokusila se z kalhot posbírat pár posledních Deliiných vlasů, než jsem to konečně vzdala. Vzala jsem si obrovské sluneční brýle, které mi zakryly polovinu obličeje, na hlavu nasadila čelenku s blonďatou parukou, načechrala dlouhé umělé vlny a karmínově rudou rtěnku nanesla daleko za konturu

rtů. Při pohledu do zpětného zrcátka jsem si povzdechla. Dívala jsem se na stejnou verzi Finley, která okupovala zadní stranu mých knížek, ale zároveň to nebyla ona. Na těch knižních fotkách jsem působila tajemně a atraktivně, jako autorka milostných příběhů, která se snaží skrýt svou pravou totožnost před hordami rozvášněných fanoušků. V mizerném osvětlení otlučeného minivanu, s chlupatými fleky od sirupu na kalhotách a bepanthenem za nehty, s uvolněným pramenem přírodně hnědých vlasů, který mi zatvrzele vykukoval zpod čelenky, jsem ale vypadala jenom jako někdo, kdo se usilovně snaží být někým, kým prostě není.

Řekněme si to na rovinu, paruku jsem si nebrala proto, abych ohromila svou agentku — Sylvia dávno věděla, co jsem zač. A co nejsem. Dneska jsem si ji vzala proto, aby mě z téhle konkrétní Panery rovnou nevyhodili. Bude stačit, když tam přečkám oběd, aniž někdo pozná, že jsem chodící katastrofa, kterou odtamtud před osmi měsíci vykázali.

Hodila jsem si přes rameno rádoby značkovou přebalovací tašku, zhluboka se nadechla a vystoupila z minivanu. Usilovně jsem se modlila, aby vedoucí provozovny Mindy od té doby, co jsem tam byla naposledy (abychom si s Theresou, na její přání, při obědě všechno vyříkaly), dala výpověď nebo aby ji vyhodili.

Vešla jsem dovnitř a přes závoj dlouhých blonďatých vlasů, které jsem si schválně nechala padat do očí, jsem se rozhlédla po restauraci. Sylvia už čekala ve frontě a zkoumala menu na zdi za pokladnami, jako by bylo napsané nějakým podivným cizím jazykem. Stála jsem vedle ní dobrou minutu a půl a nakonec jsem ji oslovila jménem, aby se na mě konečně pořádně podívala. „Finlay? Jsi to ty?“ zeptala se.

Bleskově jsem se jí schovala za záda a sykla na ni, ať

nemluví tak nahlas. Potom jsem jí opatrně vykoukla přes rameno na personál za pultem. Když jsem mezi nimi neobjevila Mindy ani nikoho ze známých pokladních, zastrčila jsem si volné prameny za ucho. „Promiň, že jsem nestíhala dojet do centra," řekla jsem. „Dneska ráno mi všechno tak trochu vybouchlo pod rukama."

„No to vidím." Sylvia přestala zkoumat menu a upřela na mě pohled. Dlouhým rudým nehtem si posunula brýle blíž ke špičce nosu. „Proč máš na sobě tohle?"

„To je na dýl." S Panerou jsme měly komplikovaný vztah. Chutnala mi jejich polévka. Jenomže Paneře se nelíbilo, že jsem ji vylila jiné zákaznici na hlavu. Na svou obranu jsem mohla říct, že si Theresa začala, když se pokoušela ospravedlnit, proč spí s mým manželem.

„Máš něco na kalhotách," upozornila mě Sylvia a ušklíbla se při pohledu na chlupatý flek od sirupu.

Pevně jsem stiskla rty. Pokusila jsem se usmát. Sylvia byla vším, co si představíte pod pojmem Newyorčanka, když se moc díváte na televizi. Nejspíš proto, že byla z Jersey. Kancelář měla na Manhattanu. Boty jí vyrobili v Miláně. Make-up jí nejspíš přivezl DeLorean přímo z roku 1980 a na její oblečení obětovala svůj kožich nějaká kočka z džungle.

„Máte vybráno?" zavolal na nás zaměstnanec od kasy. Sylvia přistoupila k pultu, nechala si od mladého prodavače vyjmenovat, co všechno mají bez lepku, načež si objednala tuňákovou bagetu a misku francouzské cibulačky.

Když přišla řada na mě, sáhla jsem po nejlevnější položce na jídelníčku — malé misce polévky dne. Potom ale Sylvia zamávala kreditkou a oznámila: „Je to na mě," a tak jsem k objednávce přihodila ještě sendvič se šunkou a sýrem brie a kus cheesecaku.

Odnesly jsme si tácy s obědem do jídelny. Při hledání volného stolu jsem Sylvii líčila krvavé podrobnosti dnešního rána. Taky měla děti, kdysi dávno, takže měla trochu pochopení, ale nedá se říct, že by ji průšvihy jedné rozvedené matky kdovíjak dojímaly.

Všechny boxy byly obsazené, a tak jsme zamířily k poslednímu volnému stolu pro dva uprostřed rušné jídelny. U jednoho z vedlejších stolů civěla vysokoškolačka se sluchátky na uších na obrazovku MacBooku. Z druhé strany seděla sama u stolku žena ve středních letech a nimrala se v porci makaronů se sýrem. Sylvia se protáhla mezi stolky a sedla si na židli s tvrdým opěradlem. Tvářila se namíchnutě. Hodila jsem peněženku do přebalovací tašky a odložila ji na zem do malé mezery vedle sebe. Žena od vedlejšího stolu se na ni letmo podívala a pak na mě vytřeštila oči. Neurčitě jsem se usmívala a srkala ledový čaj, dokud se zase nevrátila ke svému obědu.

Sylvia při pohledu na svůj sendvič protáhla obličej. „Můžeš mi připomenout, proč jsme musely zrovna sem?“

„Protože vyčistit ránu na hlavě trvá věčnost. Omlouvám se za to zpoždění.“

„A jak jsi na tom s termínem?“ zeptala se s pusou plnou tuňákového sendviče. „Prosím, řekni mi, že za tu nekonečnou cestu vlakem uslyším aspoň dobré zprávy.“

„Ne tak docela.“

Žvýkala a provrtávala mě pohledem. „Tak mi aspoň pověz, že máš nějaký plán.“

Nahrbila jsem se nad tácem a dloubala se v jídle. „Víceméně.“

„Vyplatili ti za tuhle práci polovičku předem. Řekni mi, že na tom aspoň intentzivně děláš.“

Naklonila jsem se k ní přes stůl a ztišila hlas. Byla jsem

ráda, že studentka od vedlejšího stolu má na uších sluchátka. „Těch pár posledních vražd bylo jako přes kopírák. Začínám být moc předvídatelná. Mám pocit, že sklouzávám k rutině, Syl."

„Tak změň postup." Zamávala ve vzduchu lžící, jako kdyby na vyčarování románu nebylo nic složitého. „Ve smlouvě nestojí, jak to máš udělat, jenom že to musí být hotové do konce měsíce. Zvládneš to, že jo?"

Zakousla jsem se do sendviče, abych nemusela odpovídat. Kdybych se do toho vážně opřela, mohla bych mít první hrubou verzi hotovou za osm týdnů. Nejdřív za šest.

„Copak je to tak těžké? Vždyť to neděláš poprvé."

„To jo, ale tentokrát to bude divočina." Nabrala jsem si polévku. Chutnala jako rozvařená lepenka — jako všechno, co jsem od rozvodu vzala do pusy. „Za pálivou omáčku bych vraždila," zamumlala jsem a mrkla na vedlejší stůl. Sůl, pepř, cukr a ubrousky. Žádné chilli. Žena si mého pohledu ani nevšimla. Už zase zírala do mojí přebalovací tašky. Zastrčila jsem peněženku hlouběji a složila ucha, aby nebylo vidět dovnitř. Když z ní pořád nespouštěla oči, vrhla jsem na ni ledový pohled.

„Nechápu, co je na tom tak těžkého. Máš tady krásnou, milou a sympatickou ženskou, kterou musíš zachránit před fakt hnusným chlapem. Mizera dostane na budku, naše sympaťačka odhalí hloubku své vděčnosti, všichni žijí šťastně až do smrti a ty dostaneš velký tučný šek."

Utrhla jsem kus bagety. „Když je řeč o tom šeku..."

„Ani omylem," zašermovala mi Sylvia lžící před očima. „Nemůžu za nimi přijít a žádat o další zálohu."

„Já vím. Ale tentokrát se to neobejde bez důkladné přípravy," upozornila jsem ji tichým hlasem. „Teď mluvím

o dost divokých nočních klubech, mučicích nástrojích, tajných heslech... Tohle je úplně mimo můj rajon. Víš, že jsem precizní. Ale zároveň konzervativní. Žádná velká divočina. Tohle..." Ukrojila jsem kus cheesecaku. „Tohle je úplně jiné, Syl. Když to vyjde, mohla bych si udělat v branži jméno."

„Ať je to, co je to, hlavně sebou hoď. Vyřiď to a jedeme dál."

Zavrtěla jsem hlavou. „Nechci to uspěchat. Potřebuju, aby to byl velký hit. Tyhle dvou-, třítisícové zálohy vůbec nestojí za ten čas a námahu. Další práce buď moji kariéru nakopne, nebo je konec," prohlásila jsem s pusou plnou koláče. „Jestli tohle klapne, řeknu si za tu další minimálně patnáct tisíc."

„Fajn. Tak je tímhle odrovnej a můžeme se bavit o tom, co bude dál." Sylvii zavibroval na stole telefon. Zamžourala na číslo na displeji. „Promiň. Tohle musím vzít," řekla a protáhla se mezi stoly. Když jsem jí uhýbala, zachytila jsem pohled ženy odvedle. S vidličkou namířenou na vystydlé makarony se sýrem na mě zírala tak nepříjemně dlouho, až mi blesklo hlavou, že mě i v paruce a se zmalovanou pusou poznala. Nebo možná poznala právě tu čelenku s parukou. Nikdo po mně ještě nikdy nechtěl autogram. Pokud mě teď požádá, abych se jí podepsala na ubrousek, asi se udusím. Nebyla jsem si jistá, jestli se mi ulevilo nebo jsem byla zklamaná, když ode mě nakonec odtrhla oči a sáhla po kabelce.

Obrátila jsem pozornost zpátky k sendviči a mezi sousty mrkla na telefon, jestli mi někdo nenapsal. Jedna zpráva byla od Stevena, který chtěl vědět, jak dlouho mi to ještě bude trvat. Další dvě esemesky od kreditních společností mi připomínaly, že mám neuhrazené dluhy po splatnosti. A na e-mail mi psala redaktorka, která chtěla vědět, jak to

vypadá s novou knihou. Měla jsem divný pocit, že mě někdo sleduje, ale žena od vedlejšího stolu se s propiskou v ruce skláněla nad kusem papíru.

Za pár minut se do jídelny s klapáním podpatků vrátila Sylvia. Sevřel se mi žaludek, když se ani neobtěžovala sednout si ke stolu.

„Je mi líto, zlato, ale musím jít," řekla a zvedla aktovku. „Musím chytit zpáteční vlak do města. Potřebuju vyřešit jistou velkou nabídku pro jiného klienta a mám na to jen osmačtyřicet hodin. Musím jednat rychle, dokud nabídka platí." Hodila si aktovku na rameno. „Škoda že jsme si nemohly popovídat déle."

„Ne, to je v pořádku," ujistila jsem ji. Nebyla jsem v pořádku. Nebylo to v pořádku. „Za to můžu já."

„To je fakt," souhlasila, nasadila si značkové brýle a úklid špinavého nádobí nechala na mně. „Tak se pusť do díla a dej mi vědět, až budeš hotová."

Vstala jsem, nasadila nucený úsměv a dost toporně jsme se políbily na tváře, trochu jako dvě přítelkyně, které se navzájem nechtějí dotýkat. Než Sylvia vyšla ze dveří, měla už na uchu přilepený telefon.

Ztěžka jsem dosedla zpět na židli. Žena od vedlejšího stolu mezitím odešla a při rychlém pohledu dolů jsem s úlevou zjistila, že na zemi u stolu stále leží moje přebalovací taška i s peněženkou. Odnesla jsem Sylviin tác a nastrkala její špinavé nádobí a příbory do příslušných přihrádek. Když jsem se vrátila zpátky ke stolu, našla jsem pod svým talířem složený papír. Rozhlížela jsem se, jestli někde neuvidím ženu, která na něj cosi tak usilovně škrábala, ale nebylo po ní ani stopy. Rozložila jsem vzkaz.

50 000 $ V HOTOVOSTI
HARRIS MICKLER
SEVERNÍ LIVINGSTONOVA 49
ARLINGTON

A telefonní číslo.

Zmuchlala jsem vzkaz a chtěla ho hodit do koše. Ale symbol dolaru — a všechny ty nuly za pětkou — vzbudily moji pozornost. Kdo je Harris Mickler? Proč má tolik peněz? A proč žena od vedlejšího stolku nechala ten papír na mém tácu, když ho mohla snadno sama vyhodit?

Strčila jsem si podivný vzkaz do kapsy a zvedla ze země přebalovací tašku. Polední slunce se odráželo od předních skel moře aut venku před restaurací. Poslepu jsem šátrala v tašce po klíčcích a zkoušela si vzpomenout, kde jsem zaparkovala. Už jsem došla k čistírně, a pořád se mi je ještě nepovedlo vylovit. Stála jsem před zamčeným minivanem a nadávala do hlubin přebalovací tašky. Na zápěstí mě polechtalo pár Deliiných vlasů, když jsem nahmátla ulepenou kobercovku, kterou jsem jí opravovala účes. Odsunula jsem kotouč stranou a něco si vrazila do ruky. S vyjeknutím jsem vyškubla ruku z tašky.

Přes bříška prstů se mi táhla tenká krvavá čára. Opatrně jsem odhrnula špinavou plínu, kterou jsem ráno utírala dceři krev z čela. Pod ní jsem uviděla tupý kuchyňský nůž, jejž jsem tam předtím i s plínou — a klíčky od minivanu — hodila.

Přimáčkla jsem si plínu na povrchové říznutí, zapnula klimatizaci na maximum a čekala, až mi přestane téct krev. Venku bylo příjemné podzimní chladno, ale polední slunce vnitřek minivanu solidně rozžhavilo a vlasy jsem měla pod kousavou parukou úplně zpocené. Sundala jsem si ji

a spolu s černými brýlemi ji hodila do přebalovací tašky. Ze zpětného zrcátka na mě civěla silně nalíčená matka s vlasy staženými do culíku. Utřela jsem karmínově rudou rtěnku do plíny a cítila se jako podvodnice. Koho se snažím oblafnout? Do měsíce tu knížku určitě napsat nestihnu. Každý den strávený předstíráním, že se živím psaním románů, mě jenom o den přibližoval k okamžiku, kdy přijdu o děti. Měla bych ihned zavolat Sylvii a říct jí to na rovinu.

Vytáhla jsem z kapsy telefon. Spolu s ním vypadl ten podivný vzkaz. Rozložila jsem ho.

Padesát tisíc dolarů.

Podívala jsem se na mobil. Pak znovu na vzkaz. Zvědavost mi přikovala oči k telefonnímu číslu úplně dole.

Vždycky přece můžu tvrdit, že je to omyl, a zavěsit, ne? Telefon při vyťukávání číslic pípal. Hned po prvním zazvonění to zvedla nějaká žena.

„Haló?“ Hlas se jí chvěl.

Otevřela jsem pusu, ale nic chytrého z ní nevypadlo. „Haló?“

„Našla jste můj vzkaz.“

Nevěděla jsem, co na to říct, a nakonec zvolila neurčitou odpověď. „Ano?“

Roztřeseně do telefonu vydechla. „Nikdy jsem nic takového nedělala. Ani nevím, jestli to dělám správně.“

„A co děláte?“

Zahihňala se. Bylo to panické, skoro hysterické zasmání zakončené posmrknutím. Zněla tak jasně, že jsem měla pocit, jako by seděla přímo naproti mně. Přelétla jsem pohledem přední okna okolních aut a napůl jsem čekala, že ji v jednom uvidím.

Přiblížila jsem prst k červenému tlačítku na displeji.

„Jste v pořádku?“ zeptala jsem se trochu proti své vůli. „Nepotřebujete pomoc nebo tak něco?“

„Ne, nejsem v pořádku.“ Hlučně se do telefonu vysmrkala a pak jsem ji najednou sotva slyšela, jako kdyby mluvila přes balíček kapesníků. „Můj manžel... on... není dobrý člověk. Dělá divné věci. Hrozné věci. Kdyby se to stalo jenom jednou, možná bych to pochopila, ale bylo toho víc. Mnohem víc.“

„Čeho bylo víc? Vůbec nechápu, co to má společného se mnou?“ Měla bych zavěsit, pomyslela jsem si. Tohle začínalo být fakt divné.

„Nemůžu mu říct, že o tom vím. To by dopadlo... moc moc zle. Potřebuju, abyste mi pomohla.“ V telefonu bylo slyšet, jak se zhluboka nadechla. Skoro jako by i ona držela prst nad červeným tlačítkem. Po dlouhé odmlce dodala: „Chci, abyste to udělala.“

„Co abych udělala?“ nechápala jsem.

„To, co děláte. Jak jste říkala — precizně. Chci, aby zmizel. Mám padesát tisíc v hotovosti. Chtěla jsem je použít, abych ho mohla opustit. Ale takhle to bude lepší.“

„Jak to bude lepší?“

„Dnes večer má společenskou akci v Lushi. Nechci vědět, jak to uděláte. Ani kde. Jenom mi zavolejte na tohle číslo, až to bude vyřízené.“

A pak zavěsila.

Zavrtěla jsem hlavou, pořád jsem nechápala, do jakých bizarních končin se ten hovor stočil. Pohled mi sklouzl do klína na krvavou plínu. Na nůž v otevřené přebalovací tašce a na kobercovku s Deliinými vlasy. Vzpomněla jsem si, jak ta žena zbledla, když poslouchala náš rozhovor, a jak pokradmu nakukovala do mé tašky na zemi.

Mizera dostane na budku, naše sympaťačka odhalí hloubku své vděčnosti, všichni žijí šťastně až do smrti a ty dostaneš velký tučný šek.

Panebože.

Řeknu si minimálně o patnáct tisíc… Vyřiď to a jedeme dál.

Padesát tisíc dolarů. Myslela si, že jsem říkala *padesát* tisíc dolarů.

To ne. Ne, ne, ne!

Naházela jsem všechno zpátky do přebalovací tašky. Ten papír. Co mám udělat s tím papírem? Vyhodit ho? Spálit? Utíkat zpátky do Panery, roztrhat ho na kousíčky a spláchnout do záchodu? Čím rychleji se ho zbavím, tím líp. Stáhla jsem okýnko, papír jsem zmuchlala a držela ho v sevřené pěsti nad rozpáleným chodníkem.

Padesát tisíc dolarů.

Zavřela jsem okno, strčila vzkaz do kapsy a zařadila rychlost. Srdce mi divoce tlouklo, když jsem opatrně vyjížděla z parkoviště; nezapomněla jsem dát blinkr a hlídala si rychlost. Co kdyby mě zastavila policejní hlídka, co kdyby mě prošacovali a ten vzkaz našli? Už jenom historie mého vyhledávače nejspíš stačila k tomu, aby mě vláda začala sledovat. O takových vraždách jsem psala romány. Hledala jsem si všechny možné způsoby, jak někoho zabít. Všemi myslitelnými zbraněmi. Vyhledávala jsem všemožné způsoby, jak se zbavit mrtvoly.

To je absurdní. Dělala jsem si úplně zbytečné starosti kvůli pitomému kusu papíru. Nemohli mě podezírat ze zločinu, který se ještě ani nestal. A nepřicházelo v úvahu, že bych o tom byť jenom uvažovala. Jestli ho chce jeho žena zabít, ať si na to najde někoho jiného. A já můžu v klidu dál žít svůj…

Ehm…

Pevně jsem sevřela volant. Zdálo se, že to ta ženská myslí vážně. Padesát tisíc dolarů zní vážně, ne? Co kdyby našla někoho jiného, kdo by to udělal? Mohla bych být podezřelá? Mohla.

Jedině, že by...

Podívala jsem se do zpětného zrcátka a zařadila se do pruhu. Co kdyby se nenašlo tělo? Co kdyby nikdo s jistotou nevěděl, že tenhle Harris Mickler je po smrti? To by pak ani nebyl nikdo podezřelý, že?

Úplně jsem v hlavě slyšela Stevenův hlas, jak mi říká, že se chovám absurdně, že rovnou myslím na nejhorší a děsně si vymýšlím. To byl argument, ke kterému se uchyloval, když nevěděl, co jiného říct, a přesně to na mě taky vybalil, když jsem ho začala podezírat, že za mými zády spí s Theresou.

Jenže tentokrát jsem — nesmírně nerada — musela uznat, že má pravdu.

Vztekle jsem bouchla do volantu, v duchu se proklínala a dál se plazila v pravém pruhu dálnice. Proč o tom vůbec přemýšlím? Vždyť mám ve skutečném životě problémů až dost: blížící se termín odevzdání knížky bez chůvy a záloh, neuhrazené splátky za auto, neúnavné telefonáty od věřitelů... A ta záležitost s Harrisem Micklerem byla zvrácená. Fakt ujetá.

Bylo to padesát tisíc dolarů.

Auto za mnou zatroubilo, nadskočila jsem na sedačce a trochu přidala, abych srovnala rychlost s ostatními. Říkala jsem si, že bych měla ten vzkaz vyhodit z okna a na všechno zapomenout.

Bubnovala jsem prsty na volant. Zapnula jsem rádio. A zase ho vypnula. Zkontrolovala jsem na tachometru rychlost, když jsem projížděla automatickou mýtnou branou. Nedokázala jsem ten rozhovor vyhnat z hlavy.

Můj manžel… on… není dobrý člověk.

Uvažovala jsem, jestli není dobrý člověk, protože zapomíná na výročí? Nebo není dobrý, protože jí zahýbá? Protože fakt, že váš manžel píchá s vaší realitní makléřkou, není důvod k tomu, abyste ho nechali zabít. Mohl by to být legitimní důvod k promasírování jeho koulí strunovou sekačkou, případně pro vroucí přání, aby chytil nějakou strašnou venerickou chorobu, jejíž symptomy by obsahovaly slova „pálivý výtok“. Ale zabít chlapa za to, že podvádí manželku, by bylo špatné. Nebo ne?

Kdyby to bylo jenom jednou, možná bych to pochopila, ale bylo toho víc. Mnohem víc.

Kolikrát to tedy bylo? Pětkrát? Desetkrát? Padesáttisíckrát?

A proč by to *dopadlo moc moc zle*, kdyby mu řekla, že o tom všem ví?

Odbočila jsem na příjezdovou cestu k domu a prudce zastavila vedle hromady nezaplacených účtů na verandě. Zmáčkla jsem tlačítko dálkového otvírání vrat garáže a v duchu se modlila, aby Steven zaplatil účet za elektřinu. S úlevou jsem vydechla, když se vrata se zaskřípěním pohnula. S pohledem upřeným na prázdné držáky na nářadí jsem vjela dovnitř, vrata jsem zavřela a zhasla motor. V garáži byla tma a ticho. Chvíli jsem tam zůstala sedět a přemýšlela. O dětech. O složenkách. O Stevenovi a Therese.

O všech těch každodenních problémech, které by padesát tisíc dolarů mohlo vyřešit.

Vylovila jsem zmuchlaný lístek z kapsy, rozbalila ho a přemýšlela, jak moc špatný manžel Harris Mickler je.

Třetí kapitola

Když jsem otevřela dveře do kuchyně, na mikrovlnce blikaly hodiny. Věděla jsem, že za to můžu poděkovat Stevenovi — nikdy by nenechal naše děti bydlet v domě bez elektřiny. Ale těžko jsem v sobě probouzela vděčnost za teplou vodu a světlo, když to byla Stevenova chyba, že se naše domácnost úplně rozpadla. Napadlo mě, že je to celé součástí plánu jeho advokáta: budu dostávat tak nízké výživné, až se nakonec bude muset vždycky zjevit Steven, aby zachránil situaci, obnovil iluzi svého morálního kreditu a zároveň vrhl stín na ten můj.

Čím déle to trvalo, tím víc jsem si říkala, jestli nakonec nemá pravdu. Několik dalších hodin jsem přemýšlela o Harrisi Micklerovi. V počestnějších chvilkách jsem si ho představovala jako dvojníka Hugha Jackmana — okouzlujícího a přitažlivého chlapa, jenž jednoduše nedokázal vzdorovat přívalu roztoužených ženských, které se na něj vrhaly, a byl nebohou obětí žárlivé manželky, jež nejspíš shrábne jeho životní pojistku. V okamžicích, na něž už nejsem tak pyšná, jsem před sebou viděla Joea Pesciho na viagře a vážně jsem uvažovala o tom, že bych jeho mrtvé tělo nejspíš dokázala naložit do kufru svého minivanu.

Tyto myšlenky obvykle doprovázely představy o plných nákupních košících ve velkých supermarketech. Představy, v nichž jsem propočítávala, kolik ekonomických balení dětských plen, přesnídávek a vlhčených ubrousků se dá nakoupit za padesát tisíc dolarů.

Znechucená sama sebou jsem se opřela čelem o dveře pracovny. Když potřebuju peníze, měla bych napsat tu zatracenou knížku, po které už se shání moje agentka i redaktorka.

S povzdechem jsem zmáčkla plastovou dětskou pojistku a otočila klikou. Tohle bezpečnostní opatření nejspíš nebylo vůbec potřeba. Dveře do pracovny jsem neotevřela už tak dlouho, že děti nejspíš ani netušily, že tam nějaká je. Ovanul mě nevětraný zatuchlý vzduch. Silná vrstva prachu pokrývala můj pracovní stůl i zarámovaný vysokoškolský diplom nad ním — osvědčení o úspěšném zakončení čtyřletého bakalářského studia angličtiny na Univerzitě George Masona, které mě neopravňovalo dělat absolutně nic.

Zapnula jsem počítač a čekala, až se s vysokofrekvenčním zapískáním probudí k životu monitor. Býval to Stevenův počítač na vysoké a potom, až do rozvodu, rodinný počítač. Každopádně byl už tak starý, že mi nejspíš zabere veškerý zbývající bezdětný čas, než tu zatracenou věc nastartuju.

Harddisk hučel a na nepřívětivě prázdné obrazovce se otáčely přesýpací hodiny. Kde mám vlastně začít? Jak mám napsat dojemnou romanci, když se ta moje totálně zhroutila? Už bylo skoro poledne a Steven očekával, že si Zacha za pár hodin vyzvednu. Nejspíš aby měli s Theresou dost času na šukání mezi luxusním pozdním obědem a výpravou do baru. Kdybych příštích šest týdnů makala každou noc poté, co děti usnou, možná bych zvládla dopsat dost hroz-

nou první verzi. Ale proč se namáhat? Jen abych vyhodila poslední drobné ze zálohy na knížku na uhrazení nezaplacených účtů? Soudě podle výšky stohu u předních dveří by peníze byly pryč ani ne do týdne.

Na obrazovce se objevila moje domovská stránka. Najela jsem na vyhledávací lištu prohlížeče a napsala: *jak*. Jak mám napsat tu zatracenou knížku a dát si život do pořádku?

Našeptávač doplnil otázku podle historie vyhledávání plné násilných a obscénních dotazů. Všechny začínaly podobně: Jak dlouho trvá, než se ve Virginii v zimě rozloží tělo v mělkém hrobě? Jaké škody způsobí náboj z Coltu ráže .45 mohutnému dospělému muži s abnormálně vyvinutým hrudním svalstvem? A jak může člověk odstranit z mrtvoly identifikační znaky?

Měla bych vyhledávač zavřít a místo toho otevřít dokument ve Wordu. Ze spousty důvodů jsem se měla snažit s knížkou pohnout. Ale také jsem měla padesát tisíc důvodů proklepnout si Harrise Micklera.

Co vlastně sejde na jednom dalším vyhledávání? Chci tomu jménu jen přiřadit tvář. Copak může něčemu uškodit, když prolétnu pár veřejných databází, abych si udělala trochu představu o tom, co je ten Harris Mickler zač?

Uvelebila jsem se na židli, bylo zvláštní cítit zase její důvěrně známé prohlubně a křivky. Právě když jsem zvedla ruce ke klávesnici, rozvibroval se na stole telefon. Na obrazovce svítil portrét mého bývalého a já rychle přejela prstem doprava, aby mi jeho obličej zmizel co nejdřív z očí. „Čau, Stevene."

„Už ti jde elektřina?"

„Ano. Díky, žes to zařídil," odpověděla jsem s nuceným úsměvem a doufala, že ho slyší. Na pozadí kvičel Zach jako rozzuřený čuník. Steven zabručel.

„Mně neděkuj. Postarala se o to Theresa. Má klienta, který pracuje na fakturacích v NOVECu. Zatahala za pár nitek, aby ti obnovili účet. O obědové pauze potom s Amy zajely k tobě a zavřely vrata od garáže. Když už jsem u toho, Theresa říkala, že byly odemčené spojovací dveře do kuchyně. Vážně by sis na to měla dávat pozor, když jsi tam s dětmi tak často sama."

Kousla jsem se do jazyka, než ze mě stihlo vypadnout něco nevděčného a zahořklého. „Budu na to pamatovat. A tahle Amy — co je zač?" Zdá se, že mi tady něco uniklo.

„Theresina nejlepší kamarádka. Delia se do tety Amy úplně zamilovala. V sobotu vždycky děti na pár hodin hlídá, abychom měli s Theresou chvíli klid."

Klid? Když má děti osmačtyřicet hodin týdně?

„Delia má tetu Georgii. Nepotřebuje tetu Amy."

„Bezva," opáčil suše Steven. „Tak zavoláme Georgii a požádáme ji, aby děti pohlídala."

Zatnula jsem zuby.

„Au! Ne, ne, Zachu! Pojď zpátky... Bože," zamumlal Steven trochu zadýchaně. „Hele, Finn, musím dojít pro Zacha. Theresa potřebovala po obědě odjet na prohlídku jednoho domu, a tak jsem ho vzal s sebou na farmu. Ani ne za hodinu mi sem má přijet klient na schůzku a Zach děsně řádí."

„Jak jinak." Pevně jsem zavřela oči a představila si spoušť na druhé straně linky. Stevenova trávníková farma byla v podstatě jenom jedna velká neoplocená zatravněná zahrada. Metry a metry otevřeného prostoru, kde se dalo běhat, se spoustou traktorů a rypadel, na něž se dalo šplhat. Pro batole to byl ráj, ovšem pro každého rodiče, který nesbíral medaile v přespolním běhu, představovala zlý sen.

„Finn?" Přes Zachovo vřeštění jsem úplně slyšela, jak se

bortí hráze Stevenovy příčetnosti. Jeho farma ležela kousek od západovirginské státní hranice. Cesta tam by mi trvala minimálně čtyřicet minut. A cestou bych navíc musela vyzvednout Delii ze školky.

„Dobře." Obrátila jsem peněženku naruby a našla dvacet dolarů, které jsem dopoledne neutratila za brunch. Na benzin to bude stačit. „Přijedu si pro něj. Dej mi pár minut, ať si stihnu odskočit a vyzvednout Delii."

„Za hodinu nejpozději, Finn. Prosím." Zněl zoufale. A trochu naštvaně. Měl necelé tři hodiny na starost jenom jedno z našich dětí, a to si myslel, že zvládne plnou péči o obě? Pohrávala jsem si s myšlenkou, že bych si dala načas a přijela pozdě, jen abych se podívala, kolik vlasů mu zbude na hlavě, až konečně dorazím. Ale potom jsem zdálky uslyšela Zachův pláč: přesně to kvílení, při kterém Steven nikdy neměl dost trpělivosti, aby ho utěšil. Vstala jsem od stolu a všude tam, kde se ho letmo dotkly moje ruce, bylo krásně vidět, jak je zaprášený.

Tohle byl můj život. Dva tisíce dolarů za měsíce práce, probdělé noci a deset minut o samotě na záchodě.

„Řekni Zachovi, že už jedu." Zavěsila jsem, vypnula počítač a snažila se nemyslet na Harrise Micklera.

Čtvrtá kapitola

Steven si trávníkovou farmu koupil necelý měsíc po rozvodu. Jednou jsem tam vzala děti na výlet. Moc jsem toho o ní nevěděla, snad jenom to, že tam na sto dvaceti hektarech pěstoval různé druhy trávy, kterou prodával stavbařům a developerům. A že na tom od rozvodu vydělal slušný balík. Většinou jsem si představovala, jak s Theresou nahatí dovádějí na polích posetých kupkami bankovek a sena. A to je také nejspíš důvod, proč jsem tam už nikdy nevkročila.

Matně jsem si vybavovala, kde farma leží. Navigace mě dovedla až k velkému billboardu na začátku štěrkové cesty. FARMA ROLLING GREEN: PRODEJ TRÁVNÍKŮ A STROMKŮ. Dlouhou šotolinovou příjezdovou cestu lemovaly po obou stranách vánoční stromky. Z těch Stevenovi určitě přiteče další fůra peněz, které při soudu o děti použije jako důkaz proti mně. Nejen že dokáže moje děti šatit a živit, navrch jim ještě zajistí dokonalé Vánoce.

Delia natahovala krk, aby viděla z okna, a navigovala mě, abych zastavila před malou maringotkou na konci lesní školky. Vysvobodila jsem ji ze sedačky a šla za ní do prodejny. Krátce jsem zaklepala a nakoukla dovnitř. Delia se mi prosmýkla kolem nohou a rozběhla se k pultu, za nímž seděla